

land f. Eks. gør det. — Vi, der kendte Margrete Boses ukuelige Energi og store Arbejdskraft og Styrevne, undres ikke over, at et fremmed Land ogsaa

fremdeles ønsker at nyde godt deraf, eller over, at hun nu i 5 Aar har holdt Forelæsninger paa Spansk!

K. A. Heiberg.

KVINDEN, SOM GREBES I ÆGTESKABSBRUD.

Jesus gav Menneskene en dyb Lære, da Mændene førte en Kvinde til ham, som var grebet i Ægteskabsbrud og stillede hende frem i Midten. De spurgte: „Hvorledes vil Du dømme hende for denne Synd? Skal hun ikke stenes? Mesteren tav, bøjede sig ned og skrev med Fingeren i Sandet. Dommen, som Jesus skrev, gav vel Manden, som greb sin Hustru i Ægteskabsbrud, Ret til at straffe hende, men Jesus skrev den i Sand, den blev ikke hugget i Sten, som de øvrige Guds Bud. — saa den kunde forandres.

Manden, som ene har taget sig Ret til at skrive de Love, for hvilke ogsaa Kvinden maa bøje sig, han skal engang være med til at forandre dem, saa der staar: *Det Menneske*, som gribes i Ægteskabsbrud, skal dømmes. Loven blev skrevet af Mænd, og de glemte at dømme sig selv efter samme Lov, derfor stod den skrevet i Sand, saa den kunde udslettes.

Men da Mændene atter spurgte, rettede Jesus sig og sagde: Den iblandt Eder, som er uden Synd, kaste først Stenen paa hende. Atter bøjede Mesteren sig ned og skrev i Sandet. Og der stod skrevet: Den Mand, som ikke er saa ren, at han aldrig i sin Tanke ulovligt har begæret en Kvinde, der ikke selv ved sin Adfærd fristede ham, han skal ikke slaa med Sten, det vil sige med Skam eller Skændsel efter den Kvinde, som grebes i Ægteskabsbrud med en Mand.

Men da Mændene hørte Mesterens Ord gik de bort, den ene efter den anden, fra de ældste til de yngste, og Jesus blev alene til-

bage med Kvinden, som stod i Midten.

Jesus rettede sig atter op og saa, at Kvinden stod ene. Da Mændene greb hende, var hun ikke ene, om Forbrydelsen var de to, og dog stod Kvinden ene for Jesus.

Manden, som havde fristet og forført Kvinden, hvor var han? Manden, som med hende skulde have delt Skammen og Straffen, som Mændene bad Jesus give Kvinden, lod hende staa ene, og dog havde han delt Ægteskabsbruddet med hende. Ham havde Mændene ikke taget med, og Manden tog aldrig selv frivillig sin Del af den Straf, som han i sine Love havde dikteret Kvinden.

Og i Sandet stod der endvidere: Saa længe Kvinden skal staa ene i sin Straf, saa længe skal Manden ogsaa slaa med Sten. Det vil i Lignelsens Sprog sige: Saa længe Kvinden skal være ene om Navnet Skøge, saa længe den Mand, som gør sig skyldig i samme Forbrydelse ikke ogsaa brændemærkes i Skam og Skændsel og sættes i Fængsel for sine Misgerninger, saa længe skal han som Kvindens Bøddel i de offentlige Huse, der Verden overspredt holdes for Mændenes Penge, gives Lidelse og Elendighed, der som Arv skal hjemsøge hans Børn indtil tredje og fjerde Led i alle de frygtelige Sygdomme, som Synden paafører Manden og Kvinden.

Jesus blev alene tilbage med Kvinden, staar der, som endnu stod ubevægelig i Midten. Da Jesus ingen saa der uden Kvinden, sagde han til hende: „Kvinde, hvor er dine Anklagere, fordømte ingen Dig?“

Men hun svarede: „Herre, ingen!“

De gik alle. Mændene havde set ind i sig selv, og ikke en eneste af dem var saa ren, at han kunde kaste den første Sten. Men Mesteren saa ud over Jordlivene, og han saa, at en Gang i Livenes Række vilde den Tid komme, da Mandens Samvittighed vaagnede, og han blev sig bevidst, at i Samselivet gav Kvinden sit dyreste Eje og fik til Gengæld saa tunge Lidelser og Byrder at bære. Fristede Manden hende til at synde, skulde Kvinden dog være ene om Straffen og Skammen, som Manden havde været med til at paaføre hende. Alt dette vilde Manden se, naar han gik ind i sig selv.

Og der stod videre skrevet: „Den, som er sig sit Ansvar bevidst, tage Byrden op og give Retten, hvad dens er.“

Kvinden skal ikke oftere staa ene i Midten, og ikke oftere sendes ene i Fængsel, naar hun i Fortvivlelse over Skammen og Ansvar dræber det Barn, som Manden gav hende, men som han lod hende, den svageste, staa ene med.

Og Mesteren sagde de saa vidunderlig kærlige Ord: „Heller ikke jeg fordømmer Dig! Gaa bort og synd ikke mere!“ Med disse enkelte Ord siger Mesteren: „Kvinde, naar ikke mere Du synder, naar aldrig oftere Du føres for Retten eller sættes i Fængsel, saa giver Gud Dig sin Velsignelse, og Guds Forbandelse, at med Smerte, det vil sige i Sorg og Skam, skal Du føde dine Børn, er ophævet.

Julie Boldsen.

